

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

גיליון 20 | אפריל 2017, ניסן ה'תשע"ז

גלית אבגי־כהן
עירית אבני־כהן
צפריר אקשטיין
הודי ארגוב
ענבל בלפולסקי
דינה וולוך
דויד מנשה
ענת קון־אמן
איריס ש.
יהודית שרייבר

גיליון 20 מתחיל...

אנו שמחים לפרסם גיליון נוסף של ירחון השירה והספרות "מוטיב", ונושאו: 20 - איך אתה רואה את חייך בעוד 20 שנה? מה תעשה בעוד 20 דקות? מיהם 20 החברים הטובים שלך? מי קורא 20 עמודים ביום?

לרגל הגיליון העשרים של מוטיב אנחנו מקדישים אותו לכל מה שקשור למספר 20: 20 שנה, 20 עמודים, 20 קופסאות...

הרשו לנו לצטט לכם מתוך ספרו החדש של יאיר בן-חור "החיים כבחירה - המדריך המקוצר לשקט נפשי" - נכון גם בגיל 20 וגם בגיל 80:

"כל עוד נשמה באפך תמיד תוכל לתקן, לשפר ולהשתפר אין דבר סופי יותר מהמוות, במותך הכול נגמר, אבל כל עוד אתה חי תמיד תוכל לשפר, לתקן ולהשתפר"

אנו מאחלים לכם חג פסח שמח.

קריאה מהנה,

אלירן דייץ, יאיר בן-חור, רובי גורדון

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דייץ ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

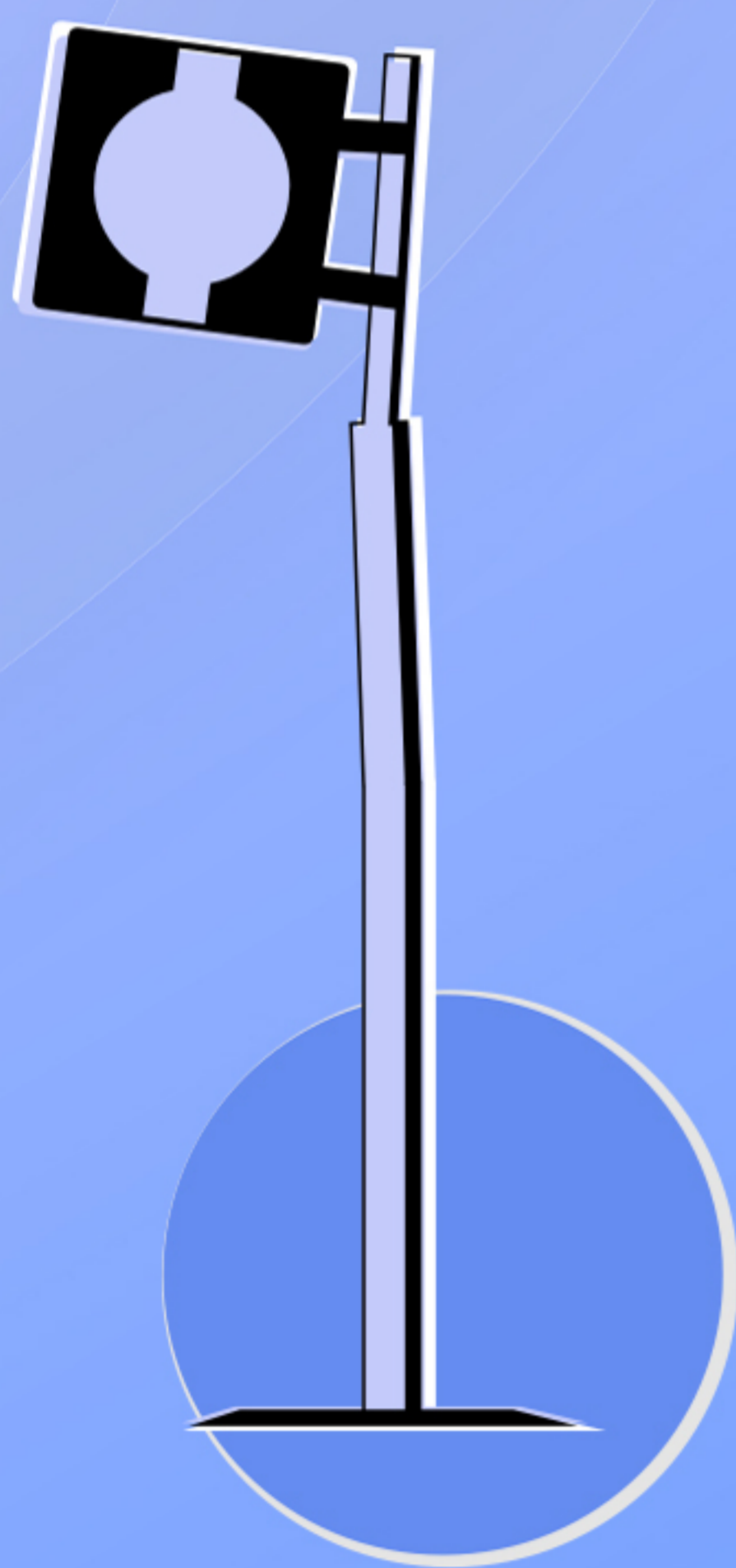
ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

קו אוטובוס עשרים

הודי ארגוב

קו אוטובוס עשרים
מוביל לביתי
במעלה רחובות הר הפרמל
ולא עצרתי אף פעם
באחת מתחנותיו
לבחן את המשך דרכי
בידוּתִי
עצרתי בתחנות אחרות
שם אספתי בינה
למצא נתיבים
לעת בגרותי.

ענבל בלפולסקי

אלי נהג להגיע לעבודתו בחצות. היו קולות של סירנות ורעש מכוניות חולפות בטיסה, אך אלה לא הפריעו לו כלל. בעבורו הם היו כמו מוזיקת רקע שהזכירה לו שהוא אינו לבד בעולם. השהייה לבדו בביתן השמירה אפשרה לו לשקוע במחשבות. לפעמים הרהר בכך שיכול היה לעזוב, לפעמים נזכר בנערה היפה שלמדה אתו בתיכון ולא היה לו האומץ להזמין אותה לצאת אתו. לפעמים לא חשב על דבר. מדי פעם בפעם דיווח במכשיר הקשר שהכול תקין ואז נשמע קולו הצרוד של השומר השני. היה נכנס למפעל ומסייר, בודק שהגנרטור פועל ושכל המקום מאובטח היטב. היה חדר אחד שהוא ממש שנא לעבור לידו. במבט ראשון זה נראה כמו כל חדר רגיל, אלא שהיה בו משהו שהטריד את מנוחתו. הוא נזכר בתאונה האיומה, לפני עשרים שנה, שבה התהפך במכוניתו ונפצע בראשו וברגלו. הוא נזכר בתחושת הפחד כשנלכד בתוך המכונית. מאז שנא מקומות סגורים.

אלי סיים את הסיור ויצא. הוא אהב לעבוד לבדו, כך לא היה צריך להעלות נושאי שיחה בנליים כמו מזג האוויר, פוליטיקה ונשים. הוא היה מכוון את הרדיו לתחנה האהובה עליו ושומע שירים שהזכירו לו את ימי התום. הוא לא זכר מתי בפעם האחרונה הרגיש מאושר.

לפתע הבחין בנערים שנכנסו למפעל.

'ילדים ארוורים!' חשב בזעם. הוא רץ פנימה ואז נעצר, הברך שוב כאבה לו. עשרים שנה עברו והוא עדיין לא חזר לעצמו... כל החלומות נגדעו בעקבות אותו לילה, כשלכביש התפרץ אדם במעיל כהה והוא בלם, סטה מהכביש והתהפך.

אלי ניסה שוב לרוץ ועבר ליד החדר האיום, ואז היה נדמה לו שראה משהו בפנים. הוא נכנס פנימה, ולפני שהספיק להבין מה קורה אחד הנערים סגר את הדלת וחסם אותה מבחוץ. אלי דפק על הדלת וצעק, אבל הוא רק שמע צחוק מתרחק והולך. בתוך אפלת החדר הוא חש שנשימתו נעתקת, כל רעש החריד אותו. מה היה בחדר שעורר בו אימה כזאת? היה נדמה לו שבפינת החדר ישבה דמות מבעיתה, לא אנושית. הוא היה משותק מפחד. נראה כאילו הדמות מישירה אליו מבט. הוא ניגש לדלת ודפק בחזקה.

"הצילו! תנו לי לצאת! מישהו שומע אותי?" זעק מבעד לדלת הסגורה. היה שקט לכמה רגעים ופתאום שמע צעדים. הדלת נפתחה, ואור קלוש חדר פנימה. את הדלת פתח אדם במעיל כהה. אלי ניגב את דמעותיו ואת זיעתו והסתכל בו.

"זוכר אותי?" אמר הזר, "אני הייתי באותו לילה, לפני עשרים שנה, כשעשית תאונה. אחרי כישלונות עסקיים ושפל כלכלי אשתי עזבה אותי ולקחה את הילדים. לא היה טעם לחיי. רצתי לתוך הכביש כי רציתי למות. כשסטית מהכביש, למעשה נתת לי הזדמנות שנייה להעריך את חיי מחדש."

"זה היית אתה באותו לילה?" אלי ענה בשקט.

"כן, ואני גם בעל המפעל שאתה עובד בו. ידעתי מי אתה מהרגע הראשון שבאת לעבוד כאן. זו הייתה הדרך שלי לגמול לך על שהצלת את חיי. אני כל כך מצטער שנפצעת בגללי, ואני בטוח שהחמצת כל כך הרבה בגלל הפציעה."

אלי הנהן בראשו והשפיל את מבטו. לפתע אמר: "תרצה אולי להצטרף אליי לקפה?" הזר חייך וענה: "אני אשמח מאוד, בוא נצא מכאן."

אלי קם, יישר את בגדיו, ולפני שיצא הסתכל לפינת החדר שהייתה אפלה מאוד קודם לכן. הדמות המפחידה לא הייתה שם עוד.

כנראה המוח מתעתע בי, חשב שעה שהשניים צעדו לכיוון מגרש החנייה הגדול.

סירים ויהלומים

גלית אבגי־כהן

כְּשֶׁחֲגַגְתִּי אֶת יוֹם הַלְדוֹתַי לְאַחֲרוֹנָה
לְקַחְתָּ אוֹתִי כְּשֶׁשִׁבְתִּי מִהַעֲבוּדָה, עֵינֶיךָ מִיּוֹם אֶרְךְ,
לְחַנוּת הַתְּכַשִּׁיטִים לְקַנּוֹת לִי מִתְּנָה.

הֵייתִי מִתְּשֵׁת בַּיּוֹם הַהוּא מֵעֲמִידָה מְרַבָּה
מִיּוֹם מְלֵא אֶפְסוֹר, נוֹסְעִים לְעֵינֶיךָ. וּבֵאתִי אֵתְךָ,
עֲדִין עַל מַדִּים, לְקַנּוֹת לִי מִתְּנַת יוֹם הַלְדוֹת כְּרִצוֹנְךָ.

בְּחֶרְתִּי טַבַּעַת מְשַׁנֵּעַת, לֹא יִדְעֵנוּ מָה עָלוּתָהּ.

הָאֶבֶן הַכְּחֹלָה בַּיָּם וְהַחֶבֶל שֶׁלִּפְּהַ סְבִיבָה,
קָרְאוּ לִי מִיָּד כְּשֶׁרְאִיתִי אוֹתָהּ.

יְהִלּוּמִים, אֲמָרָה הַמוֹכֶרֶת. 8,000 שְׁקָלִים.

הַבְּטָתִי בְּךָ וּמִיָּד הִסְרָתִי אוֹתָהּ.

נִכְנָסְנוּ הָרִי לְקַנּוֹת מִשְׁהוּ סְמָלִי כְּאוֹת לְחֶבֶה וְאַהֲבָה
מִתְּנַת יוֹם הַלְדוֹת כְּמַדִּי כָּל שָׁנָה.

עֲצָרְתָּ אוֹתִי. כִּי יָדְךָ, נִגְעָה בְּשָׁלִי.

וְהִשְׁבַּתְּ אֶת הַטַּבַּעַת עַל אֶצְבָּעִי.

אֶת אִשָּׁה שָׁוָה, אֲמַרְתָּ לִּי, אֲנִי רוֹצָה לְקַנּוֹת לְךָ אוֹתָהּ.

אָבֵל דְּעִי שְׁעַד יוֹם הַלְדוֹת חֲמִשִּׁים אֵין אֵף מִתְּנָה.

חִיכְתָּ אֵלַי בְּקַרְיָצָה.

יום ההלדת עבר, והטבעת על אצבעי.
בחג הלכנו יחדו לקנות מתנות לכלם.
בדרך, קנינו לנו סירים, של סולתם.
כאלה שמחזיקים לכל החיים.

חיכתי לך

אי אפשר היה להתעלם מרצף הארועים

של יהלומים וסירים

שהרי אז, למעלה מעשרים שנה,
קניתי לי לראשונה טבעת יהלומים
וקבלנו גם סירים לחתונה,
ועדין אצלנו כאלו כלום לא קרה.

מאז נוספו לי המון תכשיטים

ומעולם לא בקשתי ממך יהלומים.

והיום על ידי טבעת יהלומים חדשה

וסירים שקנינו יחד לעוד יותר מעשרים שנה.

סירים ויהלומים

ואתה יקר כל כך ונצחי.

יותר מכל מתנה

אני זכיתי. זכיתי בך.

בעוד עשרים דקות

יהודית שרייבר

הבחור הצעיר בן השמונה עשרה התהלך בחדרו ללא הפוגה. לבו הלם בתזקה, על מצחו בצבצו אגלי זיעה זעירים. בעוד עשרים דקות בדיוק ייכנסו אל חדרו בני המשפחה והוא יצטרך למסור להם את החלטתו הסופית.

לחדר נכנסה נערה נאה, צעירה מאוד, ושאלה במבוכה: "החלטת כבר?"
"לא... עדיין מתלבט." השיב בעצבנות.

"נותרה רבע שעה אחרונה. אני... אני... רוצה שזו תהיה החלטה משותפת."
"המשפחה שלי מתנגדת מאוד... מאוד." ענה הבחור וענן של חרדה העיב על פניו הצעירות.

"אבל אמרת שאתה אוהב אותי."

"אוהב מאוד... אבל להתחייב? בלי עבודה, ללא תמיכה, ללא ניסיון?"

"אוהבת אותך... אקבל כל החלטה." לחשה הנערה בעצב.

הצעיר המשיך להתהלך בחדר ללא הפוגה. מדי פעם בפעם הציץ בשעונו. בבהלה הולכת וגדלה הבין שנותרו עשר דקות עד שהחלטתו תוצג לפני בני המשפחה.

"אתה רוצה להישאר לבד בחדר?" שאלה הנערה וקולה רעד קמעה.

"לא... לא... את יכולה להישאר. אני מנסה לחשוב על השיקולים בעד ונגד. אני פוחד להחליט."

דפיקה קלה נשמעה על הדלת.

"אפשר להיכנס?"

"כן, אבא"

"בני היקר, כולם מחכים. האם אתה חושב על הדברים שהסברתי לך לגבי העתיד?"

"אני יוצאת. אחכה עם כולם בסלון הבית." מיהרה הנערה לצאת מתוך החדר.

"תצטרך לעבוד קשה מאוד, אינך מבין את הצפוי לך בעתיד." אמר האב בדאגה ובסבר פנים חמורות.

"אני מבין. אבל אני מותש, מבולבל, כל כך מעט זמן להחלטה כבדת משקל."

"אתה חורץ את גורלך עכשיו, חייך ישתנו ללא הכר. תִּשָּׁב עם הראש ולא עם הרגש. קיבלת עשרים דקות יקרות כדי להחליט כיצד ייראו חייך בשנים הקרובות. אנחנו אוהבים אותך אבל אתה בעצמך תצטרך לשאת בתוצאות מעשיך."

"אני מאכזב אתכם, פוגע בחלומות שלכם אבל חייב לחיות את חיי בדרך הראויה בעיניי."

"אבל אתה ילד, אינך רואה את סופה של הדרך. ניסיון החיים שלנו יכול לעזור לנווט את חייך." אמר האב וסגר את דלת החדר בידיים רועדות.

"תחליט, תחליט כבר!" נשמע קול המצפון בחדר, "תעשה את המוטל עלייך... אתה חייב להאמין בעצמך."

שוב הביט הצעיר בשעונו ונחרד לגלות שעשרים דקות חלפו ועליו לקרוא לבני המשפחה ולהודיע להם את החלטתו.

"בואו היכנסו, החלטתי," קרא מתוך החדר ומיהר לחבק את הנערה הצעירה שעתה מיררה בבכי חרישי.

"אנחנו ממשיכים את ההיריון הלא מתוכנן, אני רוצה להיות אבא ואעשה הכול כדי שנצליח," אמר לבני משפחתו ההמומים.

"אני יודע שחיי עומדים להשתנות," הוסיף בשקט, "אבל אני מקבל אחריות מלאה על מעשיי. לא מבקש דבר, מוכן לעבודה קשה ומאמין באהבתי."

"האהבה היא עיוורת," לחשה האם בצער ובאכזבה.

"קבעת את עתידך בעשרים דקות," נאנחה אחותו.

"עשרים דקות, עשרים דקות קיבלת והרגש גבר על קול ההיגיון," הוסיף האב בכאב.

"אף אדם לא יודע מה צופן העתיד בחובו... העתיד לוט בערפל בעבור כולנו," השיב בלהט הנער לבני משפחתו.

אז קם בנחישות, אחז בידה של חברתו, ויחדיו יצאו מתוך החדר אל עולם חדש ולא מוכר.

השעה חמש ועשרים

צפריר אקשטיין

יום חורפי וקר, ואני נמצא מתחת לפוך החם והנעים. אשתי שקועה בשינה עמוקה, וכך גם הילדים שלנו. רק אור קלוש חודר מבעד לתריסים.

אני מתבונן במכשיר הנייד. עומד דומם על השידה. מדי בוקר בבוקרו זעקותיו מעירות אותי לעוד סיבוב במרוץ הזה שנקרא החיים, אך הבוקר הוא נותר דומם. גם הוא עדיין ישן כאשר המצבר שלו צובר כוח ליום העבודה הקשה הממתין לנו. אני מושיט את היד ולוחץ על הכפתור. הצג מואר. מתבונן בשעון. השעה 5:20.

בשעה 6 יתחיל המכשיר לזעוק ולהעיר אותנו, כך שנותרו לי ארבעים דקות. ארבעים דקות תמימות יש לי כעת, מתנה שנפלה עליי סתם כך. בעבורי ולא בעבור אף אחד אחר. אני חש באושר גדול שמציף אותי. ארבעים דקות פנויות הן בהחלט לא דבר של מהבכך בימינו.

ומה עושים בארבעים דקות זכות וטהורות? האם אעבוד על המצגת למשרד? האם אעיר את הילדים ונשחק לנו איזה משחק וידאו? האם אכין ארוחת בוקר מפנקת לאשתי? כל המחשבות האלה נפסלות מיד. זה הזמן שלי, לבד עם עצמי. זו המתנה שלי והיא לא שייכת לאיש, רק לי!

הפוך החם והנעים, הבוגדני כל כך, זה שאתה נכנס אליו בלילה ומתהפך אנה ואנה כשאתה רועד מקור, וברגע שהחום הנעים מתפשט בגופך תיפול עליך תרדמה שתיעלם רק באותו הרגע שבו יזעק המכשיר המעורר, ותיאלץ לצאת ממנו אל הקור המקפיא בבית.

אז עכשיו אני בפוך עם החום הנעים שלו ואני ער ונהנה, מוקף בדממה מוחלטת ובאור קלוש.

לפתע אני תוהה מדוע ארבעים דקות פנויות בבוקר מצליחות לעורר בי אושר רב כל כך. האם אין לי אף רגע פנוי במהלך היום?

לא. אין לי זמן לעצמי ולו לרגע. מהרגע שמתעוררים בבוקר המרתון מתחיל. לקום, להעיר את כולם, להכין כריכים, לזרוז את הילדים. להסיע אותם לגן. בדרך הם יריבו ויוציאו אותי מדעתי.

לאחר מכן אני לבד עם עצמי ברכב, מגלה במהירות שאני תקוע בפקקים ענקיים, כמו בכל בוקר. הלחץ להגיע בזמן כדי שלא לראות את פרצופו ספק־נוזף ספק־מאוכזב של הבוס שלי. הכעס על הנהגים החצופים שחותכים את הנתיב ועוקפים את התור, כאילו רק הם בעולם.

בעבודה הכול מתבצע בלחץ. משלמים לך על כל דקה, כל דקה מדודה.

כאשר מגיעה השעה לצאת הביתה מהעבודה, הזמן נמרח כמו מסטיק, ובכל רגע אני מנסה לעשות עוד משהו, בתקווה לסגור ולגמור עם זה, כאילו שמחר לא תיערם עבודה חדשה ונוספת. כך אגלה שיצאתי מאוחר יותר בשעה, במקרה הטוב, מן השעה המתוכננת.

ואז שוב בדרך הביתה, הפקקים, שוב החוצפנים שחותכים ושוב המבט המאשים, הפעם של האישה שגם חזרה עייפה מהעבודה שלה וגם מותשת מהילדים.

"עכשיו תורך", תאמר לי בטלפתיה, רק במבט, ואני אלך לשחק אתם קצת, ואז להכין ארוחת ערב ולקלח אותם – ואז סיפור בתקווה שיירדמו.

עכשיו האישה תרצה שנשוחח, החברים ירצו להתקשר ואולי אפילו מישהו מהעבודה יתקשר לקונן או להתלונן ואולי גם להתייעץ. ומקלחת, ושוב נפילה לתהום השינה ושוב המכשיר הסלולרי יודיע "השעה 6:00".

החדר נראה עתה קצת פחות אפלולי. אבל המכשיר נותר דומם. כמה זמן נותר לי מאותן ארבעים דקות יקרות? אולי יש עוד דקה לפני הרעש הנורא? ואולי עוד חמש אולי אפילו עשרים?

מסרב ללחוץ אל הכפתור שיאיר את הצג וינחית אותי בבת אחת אל קרקע המציאות, אני מבין שבזבזתי זמן יקר בלקונן על עצמי ועל מר גורלי. ומה עם ההנאה? מה הדבר הנשגב והנעלה שאני יכול להספיק עם עצמי ברגעים האחדים שעוד נותרו לי?

וברגע אחד אני מוצא את עצמי נסחף אל תוך זיכרונות על ילדות מתוקה ונעימה. שירות צבאי חופשי מדאגות. לימודים באוניברסיטה ואני צעיר ואדון לעצמי. עבודה שהיא מרכז עולמי. ויחסים עם נשים. לעתים לילה אחד ולעתים שנים אחדות. ואז ההיכרות עם אשתי. ה"יחד" החדש מתערבב ב"יחד" הישן, ההתרגשות, הטיולים. ובעוד אני קופץ מתקופת זמן אחת לרעותה מחלחלת בי המחשבה: כאשר הייתי וחייתי את אותן תקופות לא הרגשתי כל כך נפלא כמו בזיכרונות האלה. תמיד בשידור החי היו קשיים והם נראו אז כל כך גדולים ומאיימים. כמה פחדתי לא להספיק להכין שיעורים, כמה נלחצתי כאשר איחרתי בבוקר יום ראשון לצבא, כמה פעמים ראיתי בדמיוני איך אני מודח מהלימודים בזמן הבחינות המאיימות. אז איך יתכן שהזיכרון מתוק כל כך עכשיו? ואם ה"אז" נראה עכשיו כל כך מתוק, כיצד יראה ה"עכשיו" אחר כך?

החדר כבר מוצף באור. ברגע אחד של חולשה אני מקרב אליי את המכשיר מן השידה, הצג מואר ואני לא מאמין למראה עיניי.

השעה 5:20.

איך זה יכול להיות? ! הרי גם אם הזמן עבר לאט יותר משחשבתי לא ייתכן שאפילו דקה אחת לא עברה...

באימה אני מאתחל את המכשיר. הוא עולה לאט כאילו יש לרשותו כל הזמן שבעולם בעוד אני מביט בו קפוא. מייחל לבלתי אפשרי, אך המציאות הנוראה מכה בפניי: השעה 6:40. המכשיר נתקע לו כנראה, מציג שקר מתוק.

אחסוך מכם את תיאור הצעקות והריצות שהתרחשו ברגעים הבאים. רק אספר שכשהגעתי למשרד נתקלתי במבטו הזועם של הבוס שלי, והאשמתי את הסלולרי החכם והסורר שלי שהעז להיתקע על השעה 5:20 בבוקר. אבל בסתר לבי הודיתי לסורר הקטן. כולם חושבים שהוא גולם חסר לב, אבל אני כבר מאמין שהוא היה מספיק רגיש אליי באותו בוקר כדי לתת לי שעה ועשרים דקות במתנה.

איריס ש.

כבר כמעט שנה שהוא נוסע אתי. בוקר-בוקר. הוא בן עשרים, בן של חברה שבסך הכול סידרתי לו לעבוד בעבודה שלי. כמעט שנה שאנחנו נמצאים כל יום שעה באותו חלל של הרכב, פעם הוא מדבר לעורף שלי ופעם אני מדברת לעורף שלו. לעורף הצעיר החינני שלו. אף פעם לא יושבים זה ליד זה. מדברים על כל מיני דברים. כבר התרגלנו לדבר, התרגלנו לאנרגיות זה של זה ונוצרה קרבה. אני יכולה להיות אימא שלו. עשרים שנה מעליו. והוא מספר לי הכול.

מדבר אתי על המחשבות שלו, על הבכי שהוא בוכה לפעמים כשהוא צריך, על זה שהוא לא רוצה להתחתן, וגם על זה שהוא שומר על עצמו. שאין לו עניין עם בנות. אני יודעת שאין לו מנוחה אבל לא אומרת לו את זה. הוא מקשיב לכל דבר שאני אומרת וכל עצה שאני נותנת לו הוא מיישם. אני מקשיבה, נהנית ממנו מאוד כי הוא כזה בוגר ורגיש, ולפעמים שוכחת שהוא כזה צעיר ואני כזאת לא. הוא כזה תמים ואני לא.

הודעה. "אני צריך לדבר אתך דחוף. יש מצב שאת יוצאת מהבית וניפגש?" הראש שלי מסתחרר. מה עובר עליו? בחיים לא נפגשנו ככה סתם.

שולחת לו תשובה "הכול בסדר? זה יקרה רק יותר מאוחר. אתה בסדר?" שולח לי "הכול בסדר. אני צריך לדבר אתך. מתי תתפני?"

לא נרגעת בכלל. קבענו לדבר כשהילדים ילכו לישון. מתחילה לשבור את הראש מה להגיד לבעלי.

איכשהו הכול קרה והצלחתי לברוח. נפגשים באיזה מקום צדדי לא רחוק מהבית.

"אני לא יכול יותר," הוא אומר לי ומתנשם, ואני בקושי רואה את הבעת פניו בחושך הזה. "את כל כך יפה והקול שלך עושה לי דברים ואני לא חושב על שום דבר אחר. אני יודע שאת מרגישה משהו ואני כל הזמן מגמגם כשאני אתך, אני רק לא יכול להיות עם זה יותר ואין איש שאני יכול לדבר אתו. ואני משתגע. משתגע."

מתבוננת בו, ביצור המתוק הזה, ומרגישה שאני מאבדת את זה. לא מסוגלת לדבר ולא מסוגלת לחשוב. "תגידי משהו..." אומר ולא מסתכל בי.

"אתה לא נורמלי!"

"אני כן. זה לא נורמלי לחיות ככה בלי לגעת בכך אפילו קצת," הוא אומר ומתקרב אליי. אני לא זזה. אני מסתכלת בו ומתה מפחד. עוצמת עיניים כי הוא קרוב מדי ומרגישה את השפתיים שלו עליי. נעימות ורכות. אני מנשקת אותו בחזרה וזה נעים. איך הוא יודע לנשק ככה? הידיים שלו מחבקות אותי במותניים ואני שמה לב שהידיים שלי עליו. הוא נצמד אליי. ואז הוא מרחיק אותי ומסתכל בי בעיניים האלה שלו.

"אני אוהב אותך, את יודעת?"

"ששש," אני לוחשת לו, "אל תגיד כלום." אני יודעת שאני צריכה לברוח ואני לא רוצה את זה בכלל.

מרפה ומתרחקת שני צעדים אחורה. לא יכולה לשאת את זה יותר.

"תקשיב, זה לא יכול לקרות. זה הכי לא בסדר בעולם. אני לא רוצה לפגוע בכך ואין לי גם שום סיבה. בכל מצב אחר לא הייתי חושבת דקה. אתה מדהים וזה נעים לי כל כך אבל זה לא בסדר. אנחנו נישאר עם החוויה הזאת כי זה כל מה שאי־פעם יהיה בינינו."

הוא מסתכל בי ומחייך. "את יודעת, כשחשבתי על כל זה הייתי בטוח שתכעסי או תצחקי עליי. לא חלמתי שתיתני לי לגעת בכך ולנשק אותך. את נתת לי יותר ממה שאי־פעם תדעי וזה מספיק לי. עשית לי מתוק־מתוק בלב."

הוא מלטף את הלחי שלי ומנשק אותי. נשיקה תמה ועדינה. אני עוצמת עיניים ונפעמת ממנו. הוא אווז בידיו ומצמיד אותן לחזהו. עשרים שנה. עשרים שנה שלו ועשרים שנה שבינינו. עשרים שנה שהייתי מעיפה לכל הרוחות.

גבישי עשרים

דויד מנשה

כְּרַבִּיעֵיּוֹת מְטוֹסִים הַיּוֹצְאוֹת בְּרַעַם
הַמְרִיאוּ שְׁנוֹת חַיֵּי אֶל אַפֶּק תָּכֵל,
גַּם אִם עֲנָנִים כָּסוּ פָּנָיו וְלֹא כְּמוֹתָן,
הַשְּׁבוֹת בְּרַעַשׁ גָּדוֹל, בְּאֶלֶם, כְּצַבִּירֵי
אָבָק וּסְלָעִים בֵּין־גְּלַקְטִיִּים דְּבָקוּ
רַבִּיעֵיּוֹת שְׁנוֹתַי לְבוֹא אֶתִּי חֲשֹׁבוֹן
בְּגִבְיָשִׁי עֶשְׂרִים.

שְׁרַבִּיעֵיּוֹת הַיִּתִּי מוֹנֶה קֶדֶם שְׁבָאוּ
מִנִּי עֶשְׂרִים לְכַפּוֹת עֶצְמָם. אַרְבַּע
שָׁנִים עִם הַמּוֹרָה חֲבִיבָה אֲבִישׁוּר
וְאַרְבַּע עִם הַמּוֹרָה נֹצֶה רֵן וְאַרְבַּע
שָׁנִים פְּנִימָה וְאַרְבַּע חֵיל אֲוִיר
וְאַרְבַּע וְעוֹד אַרְבַּע אֶקְדְּמָה.

בְּמִנִּי עֶשְׂרִים בָּאוּ שְׁנוֹתַי לְבוֹא אֶתִּי חֲשֹׁבוֹן.
עֶשְׂרִים שָׁנָה אַחֲרֵי עֶשְׂרִים לֹא נִמְתַּק הַדִּין וְגַם
אַחֲרֵיהֶם בְּמָבוֹא שְׁשִׁים לֹא חָס פִּטְיֵשׁ הַמְשַׁפֵּט.
לֹא, לֹא אָבוֹא אֶל גְּבוּרֹת שְׁמוֹנִים, שֶׁם רַק
מְשַׁפָּח.

אִינְפָּנִים

ענת קון-אמן

קאובוי בן עשרים יצא לשמור על העדר
חזר ללא פנים.
בלימוזינה שחכה, מאחורי חלונות שחורים
כובע בוקרים לראשו
אניצי שער אחרים.
ברק הלימוזינה,
אנשים משתאים, מסתנורים
עד שרואים
אינפנים.

קאובוי יפהתאר בן עשרים
יצא לשמור על עדר נטול פנים
השיל את עורו הצעיר מעליו
פניו היפים נמסו באש הקרב.

חזיו החדשים, חליפת עור אטומה
שאינה מזיעה לעולם
תפירה עלית
של מיטב ממחי הפלסטיקה המקומית.
גופו נעטף בעור קשה וגס
מכפרגל עד אינפנים
אבל בפנים
הלב נרעד
לכל מבט.

נוסי בת עשרים

עירית אבני־כהן

בתוך השקט שנח לה באוזניים בין השירים היא אוצרת לתוכה רמיזות של שאון רכבת שועטת. הרכבות של היום לא מרעישות. אפילו מגעי הרגע בין המתכת הדוהרת למסילה מתלטפים בדומייה. השקט מופר, אום כולתום זועקת לה לעור התוף, עד שקופץ הווריד בצוואר.

'שיקפוף', היא חושבת. שיתפוצץ. שתתפוצץ הרכבת הזאת על נוסעיה, היא הוזה אבדנים. מה יש? היא מלבה את תוכה, הרי לפני השקט המוקצף הזה פוצצו פה אוטובוסים ומכוניות. היא נזכרת בשיעורי היסטוריה ובעירת ההחמצה את הימים האדומים ההם גואה בה.

הבכי הכולתומי אוזל ממנה ורק זמזום הכינורות מייבב בדעיכה. כשג'ואן באז שרה לה Wings הרכבת עוצרת בתחנת קריית שמונה. מבעד לחלון היא רואה גוים מגובבים יורדים. הגיעו? היא תוהה, או שמא יעלו על הקו הממשיך לדמשק? היא מנסה לקלוט פרצופים, לקבל מסרים על טיב הנסיעה, טיב המועקה. היא יושבת, ממשיכה באותו קו שעלתה עליו ביפו, כל הדרך לביירות.

שעה קלה קודם לכן, בעודם בתחנה ההומה ביפו, אבא שלה אמר שזה לא מסובך – עולה, נוסעת, יורדת. בתחנה הסופית יורדת, הוא הדגיש את מה שהיה מודגש ממילא. סופית – הייתה בתהקול שהעיפה אותה אל הים שניבט מבין עמודי הבטון, הים של הבית שחבר למזימת חוסר האונים ועמד אילם וגידם, לא סער את הרגע. נאלם דום.

'לא, אבא, לא אסתבך', היא חושבת ורואה בבדיחות איך הסיבוך הופך לריקוד על הלשון: לא תסתבך ולא תסבך לו את טוויית תכניתו הסבוכה לעתידה הפשוט.

עלתה ועליה תיק גב, התיישרה בקרון האחרון. עברה עשרים קרונות עד שהגיעה, כאילו אם תאריך הליכתה יתקצר קצה. אמה גיששה אחריה, גררה במעבר הצר את המזוודה הדחוסה פיסות של מקודם. אביה נותר על הרציף, שומר הסף.

התיישרה. אמה רכנה, חיבקה אותה חיבוק מסורבל ממשמנים ולחשה: "יא בנתי, נוסי יא בנתי."

לא עוֹפְרוּ דמעות, רק כתמי זיעה כהים פרחו מהרעלה שעל ראשה, פניה כוסו פן תסתבך בעצב.

כשאהיה בת עשרים

דינה וולוד

גיל עשרים, אם ארצה,
הוא יבוא במהרה?
"לא נלא, יש עוד זמן"
ככה אמא אמרה.

אולי בינתיים
כשאני רק בת שש,
אקבל בשמחה
את כל מה שיש!

אני כבר בת שש.
כלם אומרים: "את גדולה"
אך להיות בת עשרים
זה בטח נפלא...

כשאהיה בת עשרים
אהיה כבר אשה,
ובכל יום אקנה לי
שמלה חדשה.

אתלבש אתאפר
אתקשט אתגנדר
אהיה מקסימה!
אהיה מדהימה!

ואבא לא יגיד:
"את עדין ילדה"
ואמא לא תאמר:
"זה אסור, חמודה"

ואחי הקטן
לא ירגיז וירעיש,
כי גם הוא קצת יגדל
ויהיה כמעט איש.

אנו קוראים לכם לקחת חלק גם בגיליון הבא...

גיליון מס' 21 של 'מוטיב' יראה אור בעוד כחודש ונושאו: **וּבְדַמוּיְתֵם** – כל אמן מושפע ממה שהוא או ממישהו, כל יוצר ואמן מקבל השראה מאמן אחר או מיצירה אחרת. יצירות שנכתבו בהשראת יצירות אחרות, בהשראת אמנים אחרים או שנכתבו על דמויות משפיעות בחייכם.

אתם כבר מוזמנים לשלוח אלינו את יצירותיכם בנושא זה לכתובת הדואר האלקטרוני **info@motiv-magazine.co.il** נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר – שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.

תודה

אלירן, יאיר ורובי

מייסד: אלירן דיין

עורך אחראי: יאיר בן-חור

גרפיקה ועריכה: רובי גורדון

עקבו אחרינו גם בפייסבוק: /motiv.magazine